

Дані модулі почали діяти у всіх судах України з 05.10.2021 р. і , як показує практика, вони дозволяють уніфікувати та оптимізувати процеси діяльності судів; мінімізувати вплив людського чинника та недопущення втручання у процеси здійснення правосуддя; підвищити прозорість, зручність та доступність судової системи для громадян і , що виявилось найголовнішим сьогодні, вберегти життя людей.

Сьогодні довели, що Українці – сильна, розумна і сучасна нація, яка впевнено крокує в перед до перемоги і нових перспектив.

ОГАНІСЯН Цагик Вазгенівна,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін,
кандидат юридичних наук
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПЕРСПЕКТИВИ ІНСТИТУТУ МЕДІАЦІЇ В УКРАЇНІ: ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ

Медіація в Україні набуває розвитку у зв'язку з тенденціями гуманізації, лібералізації та демократизації публічно-правового сектору. Саморегулювання деяких професій і видів діяльності свідчить про свободу і динамізм розвитку суспільних відносин, а також про відкритість держави до нових запитів громадянського суспільства. Якщо громадяни не довіряють класичним державним інституціям, їх «підміняють» нові, прогресивні і гнучкі громадянські інституції, що працюють на договірних умовах і ставлять на найвищий пріоритет справедливість і рівність для сторін спору.

Після прийняття Закону України «Про медіацію», система підготовки медіаторів в Україні отримала нові перспективи. Правове врегулювання інституту медіації закріпило правовий статус медіаторів, чим автоматично зміцнило та актуалізувало цей вид професійної діяльності. Але в Україні досі не сформовано дієвої і надійної системи підготовки медіаторів.

Окремі аспекти інституту медіації досліджували Х. Алікперова, О. Аллахвердова, А. Арутюнян, А. Біцай, С. Бобровник, Г. Гончарова, С. Демченко, С. Запара, М. Карпенко, О. Карягіна, О. Кармаза, В. Комаров, С. Кузьменко, В. Лісицина, Н. Мазаракі, О. Попаденко, М. Поліщук, Ю. Притика та багато ін. Однак потребує наукового осмислення та обґрунтування системи підготовки медіаторів в Україні у світлі прийняття законодавства про медіацію.

Медіація набуває все більшої популярності в Україні як альтернативний спосіб вирішення судових спорів, оскільки їй більшою мірою довіряють особи, які зацікавлені у мирному і чесному вирішенні конфлікту. Отож, справедливою є дискусія щодо змісту та якості підготовки медіаторів, а особливо важливим є осмислення питання – якою має бути базова освіта і підготовка медіатора, який бере участь у вирішенні правових спорів.

У ст. 9 Закону України «Про медіацію» від 2021 р. визначено, що медіатором може бути фізична особа, яка пройшла базову підготовку медіатора в Україні або за кордоном. Медіатором не може бути особа, яка має судимість, особа, цивільна дієздатність якої обмежена, або недієздатна особа. А відповідно до ст. 10 Закону базова підготовка медіаторів має здійснюватися за програмою обсягом не менше 90 годин навчання, у тому числі не менше 45 годин практичного навчання [1]. Акцент зроблено саме на якості підготовки медіатора, а не на його віці чи досвіді. Важливою є і освітня спеціальність медіатора, враховуючи специфіку спорів, які він допомагає вирішити. Правові спори вимагають залучення медіатора з вищою юридичною освітою [2, с. 54]. У багатьох країнах медіація може здійснюватися на професійній та непрофесійній основі. В Україні більшість медіаторів, як правило, має вищу освіту (психологічну, педагогічну, юридичну тощо) і додатково до неї пройшли спеціальну підготовку з теоретичного та практичного навчання базовим навичкам медіатора. Позитивним фактом є те, що професія медіатора визнана державою, згідно з класифікатором професій України медіатор – це фахівець з урегулювання конфліктів та медіації в соціально-політичній сфері (код професії 2442.2) [3, с. 267]. Ми поділяємо позицію, що виключно професійно підготовлені та кваліфіковані медіатори з юридичною освітою можуть брати участь у вирішенні правових спорів.

Професійна підготовка медіаторів розглядається як: передумова доступу до професії медіатора та отримання кваліфікації медіатора як рівня професійної майстерності; формування системи знань, навичок та компетентностей медіаторів, у тому числі відповідно до їх майбутньої спеціалізації; формування відповідних морально-етичних якостей медіатора; гарантія дотримання медіаторами принципів медіації та процедурної справедливості; важлива умова шанобливого ставлення суспільства до професії медіатора. Мета професійної підготовки медіаторів – це формування професійного медіаторського корпусу для забезпечення прав та законних інтересів сторін медіації, третіх осіб та суспільства в цілому [4, с. 28]. Спеціальна підготовка медіаторів з правових спорів має базуватись на основі вищої юридичної освіти (не нижче магістерського рівня вищої освіти).

Жарук І. вважає, що наразі успіх у соціально-економічній та інших сферах діяльності залежить від сучасних знань, умінь, навичок, компетентностей працівників поряд із розвитком новітніх технологій, а це потребує значних і постійних інвестицій у неперервне навчання, підвищення кваліфікації фахівців. Конкуренція на ринку праці вимагає від випускників ЗВО не лише високий кваліфікаційний рівень, але й достатній рівень розвитку загальної культури. До останньої автор відносить й професійну підготовку у вітчизняних ЗВО майбутніх фахівців із медіації на принципах добровільності, конфіденційності, нейтральності, незалежності, неупередженості, як того вимагає чинний Закон України «Про медіацію» [5, с. 72]. Отож, комунікабельність та навички активного слухання, емпатичність і проникливість, а також інші особистісні

риси медіатора слід віднести виключно до «Soft skills». Вони не можуть вважатися основою професійної підготовки медіатора, а перевага має надаватись саме професійним знанням, умінням та навичкам.

Феномен західної медіації характеризується передусім організованими спробами інституціоналізувати її і використовувати для цього механізми правового регулювання. Для надання послуг медіації населенню та юридичним особам створюються державні, громадські та комерційні організації. Вони проводять навчання та підготовку медіаторів, займаються маркетингом медіаційних послуг, приймають заявки від населення, організують проведення і моніторинг процедур медіації, займаються просвітницькою та громадською діяльністю. Держава, у свою чергу, забезпечує законодавчу базу для діяльності професійних медіаторів, визнає легітимність і корисність цієї діяльності, сприяє поширенню практики медіації [6, с. 227].

На посвідчення проходження особою навчання, його завершення та рівня набутих компетентностей (у випадку, якщо проводилось підсумкове оцінювання) провайдер освітніх послуг має видати випускникові відповідний сертифікат або інший документ (свідоцтво, диплом тощо) [7]. Відповідно до ст. 10 Закону України «Про медіацію» суб'єктом освітньої діяльності має бути видано сертифікат, що підтверджує проходження базової та/або спеціалізованої підготовки медіатора. До нього додається перелік компонентів програми навчання і набутих компетентностей. Суб'єкти освітньої діяльності, що здійснюють підготовку медіаторів, ведуть реєстри своїх випускників [1]. Для прикладу ГО «Національна асоціація медіаторів України» веде власний реєстр медіаторів – членів ГО «НАМУ». Але, саме останнє положення потребує додаткової аргументації.

Ведення реєстрів підготовлених осіб та належна сертифікація значно підвищити ефективність навчання медіаторів, а також забезпечити їх високу кваліфікацію. Гідним схвалення є прийняття не лише дипломів державного зразка, а й дипломів, виданих у зарубіжних країнах [8, с. 212; 14]. Вважаємо, що доступ до професії медіатора має бути аналогічним механізму отримання права на заняття адвокатською діяльністю. Отож, особа має скласти єдиний незалежний державний кваліфікаційний іспит медіатора на базі провайдера освітньої послуги, що має ліцензію та отримати свідоцтво про право на заняття медіацією.

Пропонується створити та використовувати єдиний державний реєстр сертифікованих медіаторів, розпорядником якого будуть або територіальні органи юстиції, або єдина професійна організація, що об'єднуватиме усіх медіаторів України та визначатиме стандарти професії.

З метою удосконалення вказаного інституту дослідники пропонують:

- 1) забезпечити державне регулювання медіації та підготовки кадрів у цій сфері;
- 2) виробити єдині державні стандарти підготовки медіаторів;
- 3) здійснювати обов'язкову акредитацію установ, що здійснюють підготовку кадрів для сфери медіації;
- 4) забезпечити постійне міжнародне співробітництво

та обмін досвідом у сфері досудового примирення та врегулювання спорів; 5) сформувати єдиний державний реєстр кваліфікованих/сертифікованих медіаторів; 6) забезпечити постійний державний та громадський контроль за якістю надання послуг у сфері медіації [9, с. 36]. Пропонується посилити державне регулювання цієї сфери [10-11] у частині контролю за підготовкою та сертифікацією медіаторів. Вважаємо, що саморегуляція в медіації пріоритетна, але обґрунтованою є потреба гарантувати якість підготовки медіаторів в інтересах споживачів відповідних послуг.

Висновки. Медіатор не виступає у якості арбітра і не приймає жодних рішень у вирішенні правового спору, а лише сприяє пошуку компромісу. Проте, здатність врегулювати правові спори вимагає від фахівця глибокого знання і розуміння фундаментальних принципів права та відповідного законодавства. Професійно підготовлені та кваліфіковані медіатори з юридичною освітою можуть брати участь у вирішенні правових спорів. Спеціальна підготовка медіаторів з правових спорів має базуватись на основі вищої юридичної освіти (не нижче магістерського рівня вищої освіти).

Саморегулювання інституту медіації є гарантією його прозорого і демократичного розвитку в Україні. Але, стандартизація навчання медіаторів в Україні надасть можливість забезпечити якість підготовки медіаторів в інтересах бенефіціарів. Контроль дотримання та забезпечення стандартів навчання медіаторів є необхідним.

Бібліографічні посилання:

1. Про медіацію: Закон України від 16.11.2021 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2022. № 7. Ст. 51.
2. Наливайко Л. Р. Зарубіжний досвід врегулювання медіації як альтернативного способу вирішення правових конфліктів у світлі прийняття Закону України «Про медіацію». *Медіація як спосіб вирішення приватно- та публічно-правових спорів: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф.* (Дніпро, 30 листопада 2021 р.). Дніпро: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2022. 500 с.
3. Кобзева Т. А. Професійна підготовка медіаторів в Україні. *Реформування правової системи в контексті євроінтеграційних процесів: матеріали VI Міжнародної наук.-практ. конференції* (м. Суми, 19–20 травня 2022 року). Суми: СДУ, 2022. С. 266-268.
4. Мазаракі Н. А. Теоретико-правові засади запровадження медіації в Україні: автореф. дис. ... докт. юрид. наук. Київ, 2019. 42 с.
5. Жарук І. В. Професійна підготовка у вітчизняних ЗВО медіаторів – вимога часу. URL: http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/23051/Zharuk_Profesiina_pidhotovka_u_vitchyznianskykh_ZVO_mediatoriv_%20vymoha_chasu.pdf?sequence=1&isAllowed=y.
6. Кисельова Т. С. Правове регулювання відносин із надання послуг медіації в зарубіжних країнах. *Право України*. 2011. № 11-12. С. 225-235.
7. Наровська К. Б. Основні засади навчання базовим навичкам медіатора. Київ: Видавець В. Захаренко, 2019. 32 с.
8. Бондарчук Н., Бугайчук А. Проблеми правового регулювання медіації в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 10. С. 209-213.
9. Супрун Г. Зарубіжний досвід підготовки медіаторів та можливості його застосування в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 1. С. 34-37.
10. Наливайко Л. Р., Ільєнко Д. Ю., Ільєнко В. Ю. Інститут медіації як ефективний спосіб вирішення конфліктів в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 9. С. 29-32.
11. Nalyvaiko L., Chanysheva G., Kozin S. Remuneration Of Public Servants In The Federal Republic Of Germany. *Baltic Journal of Economic Studies*. 2018. № 4 (5). Pp. 228-232.